

SIRALARI ÖPEN ÖĞRENCİLERİM

Üniversite sonuçlarının açıklandığı bir gündü. Manisa Lisesi müdürü olarak Okuldaki odamda çalışıyordum. Hizmetli olan arkadaşımız, odaya gelerek bir grup öğrencinin geldiğini ve beni görmek istediklerini söyledi. Ben de bekletmeden hemen içeri almasını söyledim. İçeri giren öğrencilere şöyle bir bakınca hepsinin de neşeli ve sevinçli olduklarını gördüm. Çok sevinçli oldukları ve üniversiteyi kazandıkları hallerinden belli oluyordu. Onları böyle görünce ben de çok sevindim. Onlara oturmalarını söyledikten sonra hepsine çay ısmarladım. Sonra, hangi üniversiteleri kazandıklarını sordum. Hepsini de çok iyi üniversiteler kazandıklarını söylediler. Hepsini tebrik ettim ve her birini teker teker öptüm. Masamda her zaman bulundurduğum küçük hediyelerden kendilerine takdim edince çok sevindiler. Bu arada sevinçlerine ortak olmak amacıyla kendilerine ulaşabileceğim telefonlarını aldım. Vedalaşarak odamdan çıktılar.

Biraz sonra hizmetli arkadaşımız, telaşla odama geldi ve biraz önceki öğrencilerin yukarı katlara çıkıp sınıflarını görmek istediklerini söyledi. Ben de “Ne var bunda? Bırak, müsaade et, gezsinler. Bunun bir mahsuru yok.” dediğimde hizmetli arkadaşımız, sınıfların boya ve badanasının yeni yapıldığını, öğrenci sıralarının da zımpara yapıp verniklendiğini, olur da sıralara yazı yazarlar, diye korkudan bana sorma gereği duymuş. Bir anda ben de endişelendim. Yukarı çıkmalarına izin verdim; ama ‘acaba!’ düşüncesiyle ben de arkalarından sınıfa çıktım. Gerçekten hizmetlinin dediği gibi bir şey yaparlar mı diye merak içindeydim. Usulca sınıfın bulunduğu kata çıktım. Sınıfın kapı aralığından baktığımda öğrencilerin oturdukları sıraları öptüklerini görünce sormak zorunda kaldım: “Hayrola çocuklar, ne yapıyorsunuz?” dediğimde öğrenciler, “Hocam, üç sene bu sıralarda oturduk. Kahrımızı sadece öğretmenlerimiz değil, bu sıralar da çekti. Onlara da teşekkür ediyoruz.” dediklerinde gerçekten duygulandım ve dedim ki “Değil insana, bir sıraya dahi minnet duyan ve ona teşekkür etmesini bilen insanlar, asil insanlardır. Bu duygunuzu hiçbir zaman yitirmeyin. Allah, nankörleri değil şükreden, teşekkür eden vefalı insanları sever. Gördüğüm kadarıyla siz de Allah’ın sevdiği insanlardansınız. Ben yıllardır idarecilik yapan bir insan olarak ilk defa sırasını öpen ve ona teşekkür eden bir öğrenci grubunu görüyorum. Bu davranışınızdan dolayı sizleri kutluyorum.” dedim ve tekrar hepsinin gözlerinden öptüğümde onlar da ağlamaklı oldular, çok duygulandılar.